

Naziv originala:
Amanda Quick
RAVISHED

Copyright © 1992 by Jayne A. Krentz
Copyright © za srpsko izdanje Alnari d.o.o. 2007

ISBN 978-86-7710-287-6

Amanda Kvik

*Izgubljena
čednost*

Prevela Sonja Rajović

Beograd, 2008.

Frenku, s ljubavlju

Prvo poglavlje

Bio je to prizor kao iz noćne more. Gideon Vestbruk, vikont Sent Džastin, stajao je na pragu i zurio u razdragano malo predsoblje pakla.

Posvuda su bile kosti. Divljački iscerene lobanje, izbeljena rebra i polomljene bedrenjače bile su razbacane okolo kao đavolji otpad. Komadi stene sa zubima, nožnim prstima i drugim čudnim stvarima bili su nagomilani na prozorskoj dasci. Gomila pršljenova bila je razbacana po podu u jednom uglu.

Usred ovog svetogrdnog loma sedela je jedna vitka prilika u isflekanj kecelji. Bela kapa od muslina nakrivljeno je stajala navrh divlje, zamršene grive kestenjastosmeđih uvojaka. Žena, očigledno mlada, sedela je za glomaznim pisaćim stolom od mahagonija. Njena vitka, graciozna leđa bila su okrenuta prema Gideonu. Užurbano je crtala, a sva njena pažnja bila je usredsređena na nešto što je ličilo na dugačku kost usađenu u komad kamena.

S mesta na kojem je stajao, Gideon je mogao videti da na gipkim prstima ruke koja je držala pero nema venčane burme. Ovo će biti jedna od kćerki, dakle, a ne udovica pokojnog prečasnog Pomeraja.

Još mu je to trebalo, pomisli Gideon, još jedna parohova kćerka.

Nakon što je prethodna preminula i njen ožalošćeni otac napustio okruženje, Gideonov otac je na to mesto postavio drugog paroha, prečasnog Pomeraja. Ali kada je Pomeraj preminuo, četiri godine ranije, Gideon, koji je do tada već rukovodio očevim imanjem, nije se

potrudio da postavi novog paroha. Gideona nije preterano zanimala duhovna dobrobit žitelja Aper Bidltona.

Po dogovoru koji je Pomeroy bio postigao s Gideonovim ocem, Pomeroyevi su nastavili da žive u parohijskom domu. Redovno su plaćali zakupninu, a što se Gideona ticalo, jedino je to bilo važno.

Još koji trenutak je razmišljao o prizoru ispred sebe, a onda je još jednom bacio pogled okolo tražeći neki znak onoga ko je ostavio vrata parohijskog doma otvorena. Kada se niko nije pojavio, skinuo je šešir od dabrovog krzna i zakoračio u malo predsoblje. Oštar povetarac s mora pratio ga je unutra. Bio je kraj marta i, iako je dan bio neuobičajeno topao za to doba godine, morski vazduh je i dalje bio svež.

Gideona je zabavljao i, priznao je sebi, zainteresovao prizor mlade žene koja je sedela među starim kostima kojima je radna soba bila pretrpana. Tiho je prešao predsoblje, vodeći računa o tome da svojim jahaćim čizmama ne načini nikakav zvuk na kamenom podu. Bio je krupan čovek, neki bi rekli zastrašujuć, i odavno je bio naučio da se bešumno kreće uzaludno pokušavajući da to nadomesti. Upućivano mu je dovoljno upornih pogleda i bez toga.

Zastao je na vratima radne sobe, još koji trenutak posmatrajući ženu kako radi. Kada je postalo očigledno da je previše zaokupljena crtanjem da bi osetila njegovo prisustvo, nevoljno je prekinuo čaroliju.

„Dobro jutro“, reče Gideon.

Mlada žena za stolom zaprepašćeno vrisnu, ispusti pero i brzo ustade. Okrenula se kako bi ga pogledala, sa izrazom krajnjeg užasa na licu.

Gideon je bio naviknut na ovakvu reakciju. Nikada nije bio privlačan muškarac, a ni dubok ožiljak poput munje koji mu je presecao levu stranu vilice nije popravljao stvar.

„Ko ste vi, do đavola?“ Mlada žena je sada držala obe ruke iza sebe. Očigledno je pokušavala da svoje crteže skloni sa vidika i gurne ih ispod nečega što je ličilo na časopis. Izraz zaprepašćenja u njenim krupnim, tirkiznoplavim očima ubrzano se pretvarao u pogled duboke sumnje.

„Sent Džastin.“ Gideon joj uputi učtiv hladan osmeh, duboko svestan izgleda ožiljka. Čekao je da se njene neverovatno blistave oči ispune odvratnošću.

„Sent Džastin? Lord Sent Džastin? *Vikont Sent Džastin?*“

„Da.“

U njenom plavo-zelenom pogledu blesnulo je gađenje pre nego ogromno olakšanje. „Hvala bogu.“

„Retko me dočekuju s takvim oduševljenjem“, promrmlja Gideon.

Mlada dama se naglo sruči u stolicu. Namrštila se. „Pobogu, gospodaru. Preplašili ste me. Šta vam znači da se ovako prikradate nekome?“

Gideon se značajno osvrnu preko ramena gledajući na otvorena vrata doma. „Ako vas brine mogućnost da će vas uljezi uznemiravati, svakako bi bilo najbolje da držite vrata zatvorena i zaključana.“

Žena je pratila njegov pogled. „O, bože. Mora da ih je gđa Stoun ranije otvorila. Mnogo veruje u svež vazduh, znate. Molim vas, uđite, gospodaru.“

Ponovo je skočila na noge i s jedne od slobodnih stolica u sobi pokupila dva debela toma. Na trenutak je neodlučno stajala, tražeći mesto među kamenjem na koje bi smestila knjige. Kratko uzdahnuvši, odustala je od namere i nepažljivo ih spustila na pod. „Molim vas, gospodine, sedite.“

„Hvala vam.“ Gideon laganim korakom uđe u radnu sobu i pažljivo se spusti na stolicu s naslonom u obliku štita. Trenutna moda finog nameštaja nije odgovarala njegovom stasu i težini. Na Gideonovo olakšanje, stolica je bila čvrsta.

Bacio je pogled na knjige koje su koji trenutak ranije stajale na stolici na kojoj je sedela. Jedna je bila *Teorija Zemlje Džejmisa Hatona*, a druga Plejferove *Ilustracije Hatonovske teorije Zemlje*. Ovi naslovi, zajedno sa sobom punom kostiju, objašnjavali su dosta toga. Njegova domaćica gajila je strast prema fosilima.

Možda njena bliskost sa izbeljenim, cerećim lobanjama objašnjava nedostatak zaprepašćenja njegovim nagrđenim licem, zaključi Gideon sa ironijom. Očigledno je bila naviknuta na užasne prizore.

Na trenutak ju je posmatrao dok se zabavljala sakupljanjem ostataka svojih crteža i beležaka. Ova dama je, u najmanju ruku, neobična.

Neobuzdana, neukročena griva kose već je odavno bila pobegla iz njene kape i nekoliko ukosnica kojima je bila bez reda uhvaćena. Gusta, paperjasta gomila talasala se oko njenog lica kao nežan, divlji oblak.

Izvesno je da nije bila lepa niti nešto posebno privlačna, bar ne u modernom smislu. Međutim, njen osmeh je veoma blistao. Ispunjen energijom i vitalnošću, baš kao i ostatak nje. Gideon je primetio da se dva mala bela prednja zuba malo preklapaju. Iz nekog razloga, smatrao je to ljupkim.

Oštro, malo sečivo njenog nosa i visoke jagodice, zajedno sa upozoravajućom inteligencijom u njenim zanosnim očima, davali su joj radoznao izgled. Ovo zasigurno nije povučena, stidljiva ili uštogljena vrsta žene, zaključio Gideon. Sa ovom ženom čovek bi uvek znao na čemu je. To mu se dopadalo.

Njeno lice podseti ga na pametnu mačkicu i on iznenada oseti nagon da pomiluje damu, ali obuzdao se. Znao je iz bolnog iskustva da su parohove kćerke vrlo često opasnije nego što izgledaju. Jednom se žestoko opekao, i to je bilo dovoljno.

Gideon je pretpostavio da je njegova domaćica u svojim ranim dvadesetim. Pitao se da li je neudata zato što nije imala nasledstvo ili zato što je njeno očigledno oduševljenje starim kostima odbijalo moguće prosce. Mali broj džentlmena bi imao hrabrosti da zaprosi žensku osobu koja pokazuje više interesovanja za fosile nego za udvaranje.

Nakratko je pogledom prešao preko njenog tela, zapazivši haljinu od muslina s visokim strukom koja je nekada, po svoj prilici, bila boje bronzne, ali sada je imala neku neodređenu nijansu smeđe. Plisirana košulja ispunjavala je skroman dekolte.

Između košulje i obavijajuće kecelje dosta toga je bilo ostavljeno mašti na volju. I pored toga, Gideon je stekao utisak o mekim, zaobljenim grudima i tankom struku. Pomno je posmatrao dok se dama užurbano vraćala do stola da sedne na svoje mesto. Dok je zaobilazila

ivicu stola, lagani muslin je nakratko poprimao obrise nečega što je izgledalo kao bujno obla pozadina.

„Kao što vidite, iznenadili ste me, gospodaru.“ Žena je sklonila još nekoliko skica gurnuvši ih ispod primerka *Radova udruženja za fosile i starine*. Namrštila se na Gideona s neodobravanjem. „Izvinjavam se zbog svog izgleda, ali pošto vas jutros nisam očekivala, ne možete me kriviti što nisam prikladno odevena za ovu priliku.“

„Ne brinite zbog svog izgleda, gospođice Pomeroy. Uveravam vas da nisam uvređen.“ Gideon podiže obrvu u znak učtive radoznalosti. „Vi ste gospođica Herijeta Pomeroy, zar ne?“

Zarumenela se. „Da, naravno, gospodaru. Ko bih bila? Mora da me smatrate nevaspitanom i drskom. Doduše, moja tetka stalno mi govori da uopšte nemam lepih manira. Stvar je u tome što žena u mom položaju nikada ne može biti i suviše pažljiva.“

„Razumem“, ravnodušno uzvratu Gideon. Ugled jedne dame je osetljiva stvar, a parohova kćerka je naročito u opasnosti, zar ne?“

Herijeta mu uputi prazan pogled. „Oprostite?“

„Možda bi trebalo da pozovete neku rođaku ili kućepaziteljku da nam se pridruži. Radi vašeg ugleda.“

Herijeta trepnu, a njene plavo-zelene oči raširiše se od čuđenja. „Ugleda? Pobogu, nisam govorila o svom ugledu, gospodaru. Nikada u svom životu nisam bila u opasnosti od napastvovanja, a s obzirom na to da skoro imam dvadeset pet godina, mali su izgledi da će to postati moja glavna briga u budućnosti.“

„Vaša majka se nije potrudila da vas upozori na neznance?“

„Pobogu, ne.“ Herijeta se nasmeši prisećajući se. „Moj otac je svoju majku zvao živom sveticom. Bila je ljubazna i gostoljubiva prema svima. Poginula je u nesreći s kočijom dve godine pre nego što smo se doselili u Aper Bidlton. Bilo je to usred zime dok je nosila toplu odeću siromašnima. Dugo nam je svima strašno nedostajala. Naročito tati.“

„Shvatam.“

„Ukoliko ste zabrinuti za uljudnost, gospodaru, bojim se da vam ne mogu pomoći“, nastavi Herijeta pričljivim tonom. „Moja tetka i sestra

otišle su u selo u kupovinu. Moja kućepaziteljka je tu negde, ali sumnjam da bi bila od neke pomoći u slučaju da mi pripreтите napastvovanjem. Ona obično pribegava bežanju pri najmanjem nagoveštaju krize.“

„U pravu ste što se toga tiče“, reče Gideon. „Ni devojci koja je pre živela u ovoj kući nije bila od naročite pomoći.“

Herijeta je nakratko izgledala zainteresovana za tu temu. „Znači, poznajete gospođu Stoun?“

„Upoznali smo se pre nekoliko godina kada sam živeo u susedstvu.“

„Pa da. Bila je kućepaziteljka i kod prethodnog paroha, zar ne? Nasledili smo je zajedno s parohijom. Tetka Efi kaže da je izuzetno depresivirajuće imati je u kući i ja se u potpunosti slažem, ali tata je uvek govorio da moramo biti bolećivi. Rekao je da je ne možemo oterati zato što je malo verovatno da bi našla zaposlenje negde drugde u kraju.“

„Takav stav je za svaku pohvalu. Ipak, ostaje vam na teretu prilično namrgođena kućepaziteljka, osim ako se gospođa Stoun nije znatno promenila tokom proteklih godina.“

„Očigledno da nije. Ona je u velikoj meri Glas prokletstva. Ali tata je bio dobar čovek iako nije imao smisla za praktične stvari. Ja se zaista trudim da nastavim kako bi on želeo mada je to ponekad veoma teško.“ Herijeta se nagnu napred i prekrsti ruke. „Ali to trenutno nije važno. Zato ću se vratiti na započetu temu.“

„Svakako.“ Gideon shvati da u stvari počinje da uživa.

„Kada sam rekla da opreznost nije na odmet, mislila sam na neophodnost zaštite nečega daleko važnijeg od mog ugleda, gospodine.“

„Zapanjujete me. Šta može biti važnije od toga, gospođice Pomeroy?“

„Moj rad, naravno.“ Zavalila se u stolicu i uputila mu znalački pogled. „Vi ste svetski čovek, gospodine. Sigurno ste mnogo putovali. Stekli ste široko iskustvo, da tako kažem. Mora da ste duboko svesni činjenice da svuda ima bezobzirnih lupeža koji vrebaju.“

„Zaista?“

„Apsolutno. Mogu vam reći, gospodine, ima onih koji bi ukrali moje fosile i tvrdili da su ih lično oni pronašli a da ni okom ne trepnu. Znam da mora da je teško vaspitanom, časnom gospodinu kakav ste

vi da shvati da ima muškaraca koji bi se spustili tako nisko, ali tako je. Činjenice su činjenice. Moram uvek biti na oprezu.“

„Shvatam.“

„No, dobro. Ne bih da budem neprimereno podozriva, gospodaru, ali možete li da dokažete da ste to vi?“

Gideon se zaprepasti. Ožiljak na njegovom licu za sve je bio dovoljan dokaz, naročito ovde u Aper Bidltonu. „Rekao sam vam da sam ja Sent Džastin.“

„Bojim se da moram zahtevati dokaz, gospodine. Kao što rekoh, oprez nikada nije na odmet.“

Gideon razmisli o situaciji i ne znade da li da se smeje ili proklinje. Nemoćan da odluči, on izvuče pismo iz džepa. „Rekao bih da ste mi vi ovo poslali, gospođice Pomeroy. Činjenica da se nalazi kod mene sigurno je dovoljan dokaz da sam ja Sent Džastin.“

„Oh, da. Moje pismo.“ Nasmehi se ona s olakšanjem. „Znači, dobili ste ga. I odmah ste došli. Znala sam da će tako biti. Svi kažu da vas nije briga za to šta se dešava ovde u Aper Bidltonu, ali ja sam znala da to nije istina. Ipak ste ovde rođeni, zar ne?“

„Da, imam tu privilegiju“, procedi Gideon.

„Onda mora biti da ste vezani za ovu zemlju. Vaši koreni su zauvek utemeljeni u ovom mestu iako ste se odlučili da se nastanite na jednom od vaših drugih poseda. Sigurno osećate dužnost i odgovornost prema ovoj oblasti.“

„Gospođice Pomeroy...“

„Ne biste mogli da okrenete leđa selu koje vas je podiglo. Vi ste vikont, naslednik grofovije. Vi znate šta znači obaveza i...“

„*Gospođice Pomeroy.*“ Gideon je podigao ruku dajući joj znak da treba da učuti. Donekle je bio iznenađen što je taktika uspeła. „Da razjasnimo nešto, gospođice Pomeroy. Nisam preterano zabrinut za sudbinu Aper Bidltona, osim za to da porodično imanje ovde i dalje donosi dobit. Ukoliko ne bude donosilo odgovarajući prihod, uveravam vas da ću ga bez razmišljanja rasprodati.“

„Ali život većine ljudi u ovoj oblasti zavisi od vas na ovaj ili onaj način. Kao najveći zemljoposjednik u kraju, vi celoj oblasti pružate ekonomsku sigurnost. Sigurna sam da ste toga svesni.“

„Moji interesi u Aper Bidltonu su strogo finansijske, a ne emocionalne prirode.“

Herijeta na trenutak bi zbunjena tom izjavom, ali odmah se trgnu. „Zadirkuje me, gospodaru. Naravno da vam je stalo do sudbine ovog sela. Došli ste zbog mog pisma, zar ne? To dokazuje da vam je stalo.“

„Došao sam iz čiste radoznalosti, gospođice Pomeroy. Vaše pismo nije ništa drugo do kraljevska zapovest. Nisam navikao da me pozivaju devojčurci koje nikada nisam ni sreo, a još manje da me uče koje su mi dužnosti i obaveze. Moram priznati da me je veoma zainteresovalo da upoznam ženu koja smatra da ima pravo na tako nešto.“

„Oh.“ Herijetin izraz lica postade obazriv. Prvi put od kada je stigao, počela je da shvata da nije baš zadovoljan zbog sastanka koji je dogovorila. Nesigurno se osmehnula. „Oprostite, gospodaru. Da li je moje pismo kojim slučajem zvučalo zapovednički?“

„To je blago rečeno, gospođice Pomeroy.“

Nakratko je grickala donju usnu, pomno ga posmatrajući. „Priznaću vam da umem da budem pomalo, recimo, otvorena?“

„*Silovita* bi bila bolja reč za to. Ili možda *zahtevna*. Čak i *okrutna*.“

Herijeta uzdahnu. „Pretpostavljam da je sve to posledica stalnog donošenja odluka. Tata je u mnogo čemu bio izvanredan čovek, ali više je vodio brigu o duhovnim potrebama svog stada nego o praktičnim stvarima svakodnevnog života. Tetka Efi je divna, ali nije vaspitana da bude glavna, ako me razumete. A moja sestra tek završava školu. Nema mnogo iskustva.“

„Vi ste već odavno preuzeli brigu o ovom domaćinstvu i stoga vam je prešlo u naviku da zapovedate i izdajete naređenja i kad su druge stvari u pitanju“, zaključí Gideon. „To pokušavate da kažete, gospođice Pomeroy?“

Nasmejala se, očigledno polaskana njegovim opažanjem. „Upravo tako. Vidim da razumete. Uverena sam da ste svesni činjenice da u bilo kojoj situaciji neko mora da donosi odluke i daje uputstva.“

„Kao na brodu?“ Gideon se kežio u sebi dok je zamišljao Herijetu Pomeroy na čelu jednog od brodova Njenog visočanstva. Izgledala bi prilično zavodljivo u mornarskoj uniformi, zaključio on. Na osnovu onoga što je do sada zapazio, smeo bi da se kladi u pozamašnu sumu novca da bi se pozadina gospođice Pomeroy zanimljivo ponašala u pantalonama.

„Da, baš kao na brodu“, reče Herijeta. „Samo, u ovom domaćinstvu obično sam ja ta koja odlučuje.“

„Shvatam.“

„No, dobro. Iskreno sumnjam da ste prešli toliki put od svog imanja na severu samo da biste zadovoljili svoju radoznalost o ženi koja vam je pisala na malo silovit način. Vama je zaista stalo do toga šta se dešava ovde u Aperi Bidltonu, gospodaru. Priznajte.“

Gideon slegnu ramenima, vraćajući pismo u džep. „Ne želim da raspravljam o tome, gospođice Pomeroy. Ovde sam, zato pređimo na stvar. Budite ljubazni pa mi recite kakva je tačno ta *mračna pretnja* na koju ste mi skrenuli pažnju u pismu i zašto se tome mora pristupiti *s krajnjom diskrecijom*?“

Herijetine meke usne su se izvile. „O, bože. I pored toga što sam donekle zvučala zapovednički, još sam se i izrazila nekakvim zlokobnim tonom, zar ne? Moje pismo mora da je zvučalo kao iz nekog od gotskih romana gospođe Redklif.“

„Da, gospođice Pomeroy, jeste.“ Gideon nije imao razloga da pomini da je pismo pročitao nekoliko puta. Postojalo je nešto u odlučnom obraćanju za pomoć i u smelom, iako preterano dramatičnom načinu izražavanja, što ga je nateralo da se lično sretne s piscem.

„Pa, gospodine, radi se o tome da sam želela da budem sigurna u to da ćete me saslušati.“

„Budite sigurni da hoću.“

Herijeta se ponovo uspravi u stolici, poslovno spojivši šake ispred sebe. „Da budem potpuno otvorena, moj gospodaru, nedavno sam